

Ang Hinaharap ng

Israel

at ng Mundo

Ang Hinaharap ng Israel at ng Mundo

Malinaw sa lahat na ang tao ngayon ay nabubuhay sa isang mundong mabilis na nagbabago. Halos lahat ng makapangyarihang minanang pamilyang namumuno sa Europa bago ang 1914 ay napalitan na ng ibang anyo ng pamahalaan, at malaking bahagi ng populasyon ng mundo ay nasailalim sa kontrol ng iba't ibang uri ng diktadura. Ang panahong nagsimula nang sumiklab ang Unang Digmaang Pandaigdig ay sa malaking bahagi ay naging panahon ng pangkalahatang paghina at pagkakawatak-watak ng mga pamahalaang pandaigdig. Gayunpaman, hindi naman ito lubos na totoo, sapagkat sa parehong panahong ito ay maraming bagong bansa ang isinilang.

Isa sa mga ito ay ang Israel. Marahil ay mas tama sabihin na muling isinilang ang Israel, sapagkat ang bayang ito ay dating isang bansa na, na may sarili nitong pamahalaan. Gayunpaman, ang sinaunang bansa ng Israel ay nagkaroon ng natatanging katangian na hindi totoo sa anumang ibang bayan sa lupa, noon man o ngayon, sapagkat ang pamahalaan nito ay gumana sa ilalim ng direksyon ng Diyos. Ang mga hari ng Israel ay binabanggit sa Bibliya na nakaupo sa "trono ng Panginoon." 1 Cronica 29:23

Ang huling hari ng Israel ay si Zedekias. (Ezekiel 21:25-27).

Noong 606 B.C., pinaalis sa trono si Zedekiah ni Haring Nebuchednezzar, at ang buong bansa ay dinala bilang bihag sa Babilonia. Ang pagkakabihag na ito ay tumagal ng pitumpung taon. Samantala, nasakop ang Babilonia ng mga Medo at mga Persiano, at si Haring Cyrus ng Persia ang naglabas ng kautusan ng kalayaan na nagpapahintulot sa mga Israelita na bumalik sa kanilang lupain, ngunit hindi upang muling itatag ang kanilang sariling pamahalaan.

Mula noon, nanatiling nasasakupan ang Israel, mga nasasaklaw sa anumang bansang kumontrol sa kanilang lupain, na noong panahon ni Jesus ay ang Imperyong Romano. Sa mga taong A.D. 69 hanggang 73, pinaligiran ni Tito, pinuno ng hukbong Romano, at sa huli ay winasak ang Jerusalem. Pagkatapos, ang mga Israelita na hindi napatay sa kakila-kilabot na pagsubok na ito ay ikinalat sa buong mundo.

Nanatili ang sitasyong ito sa paglipas ng mga siglo hanggang ngayon at tinutukoy ito ng mga Hudyo bilang panahon ng kanilang Pagkakalat.

Ipinahayag na Pagkakalat

Si Moises, ang tagapagbigay ng batas ng Israel, ay hinulaan ang pagkakalat na ito ng mga Israelita sa gitna ng mga bansa, at ang kanilang muling pagtitipon gaya ng nakita nating naganap sa nakaraang siglo. Ang hula na ito ay nakatala sa Deuteronomio 29:24 at 30:1-6.

Ang huling bahagi ng propesiya ay nagsasaad: "Ibabalik ka ng Panginoon mong Diyos sa lupain ng iyong mga ninuno, at muling mamamana mo ang lupaing iyon. Pagkatapos, gagawin ka Niya na mas umunlad at mas dumarami kaysa sa iyong mga ninuno! Babaguhin ng Panginoon mong Diyos ang iyong puso at ang puso ng lahat ng iyong mga supling, upang mahalin Mo Siya nang buong puso at buong kaluluwa at upang mabuhay ka!".

Hinulaan din ni Moises kung gaano katagal ang panahon ng pagkawala ng kasarinlan at pagkalat ng Israel. Tulad ng ating nakita, ang Israel ay isang bansang nasa ilalim ng Diyos, at dahil dito, ito ay napapailalim sa mga hakbang na pangdisiplina para sa pagkakasala. Binanggit ni Moises ang ilang korektibong parusa na kanilang sasalubungin, at saka idinagdag, "Kung pagkatapos ng lahat ng ito ay hindi kayo makinig sa akin, parurusahan ko kayo sa inyong mga kasalanan nang makapito." Levitico 26:18

Ang babalang ito ng "pito ulit" na parusa ay inuulit nang apat na beses. Naniniwala ang mga nag-aaral ng hula na ito ay isang panukat ng panahon. Isang simbolikong "panahon," ayon sa Kasulatan, ay tumatagal ng 360 taon, at ang pito rito ay umabot ng kabuuang 2,520 taon. Ang susi sa Bibliya para sa paraang ito ng pagkalkula ay nakatala sa Ezekiel 4:4-6. Dahil ipinapahiwatig ng propesiya ni Moises na ito ay magiging pangwakas na parusa, naniniwala kami na makatuwirang tapusin na ito ay nagsimula sa pagkawala ng kanilang pambansang kasarinlan noong 606 B.C., sa paghihimagsik laban sa kanilang huling hari, si Zedekiah.

Ang pagbibilang ng 2,520 taon mula 606 B.C. ay nagdala sa atin sa A.D. 1914. Doon nagsimula ang Unang Digmaang Pandaigdig. Mula sa tunggalian na iyon nagmula ang pagpalayas sa mga Turko mula sa Jerusalem at sa lupain ng Palestina ni British General Allenby, ang tanyag na Balfour Declaration, at ang pagbubukas ng sinaunang tinubuan sa mga Hudyang refugee at pioneer mula sa lahat ng bansa. Nagresulta ito sa pagbibigay ng bagong buhay at pag-asa sa kilusang Sionista.

Bagaman nagkaroon ng pansamantalang paghihirap ng iba't ibang uri, nagpatuloy ang rehabilitasyon ng rehiyon ng mga Hudyo at ang kanilang paglipat sa kanilang sinaunang tinubuan. Mula rito isinilang ang bagong Estado ng Israel noong 1948. Sa ganitong pagtingin, noong 1914, makalipas ang 2,520 taon, nagsimula ang sunud-sunod na mga

pangyayari na nagbunga ng pambansang kalayaan para sa bansang ito na makasaysayan at makabiblikal.

Panahon ng mga Hentil

Mas malinaw na makikita ang buong kahalagahan ng kalayaan ng Israel mula noong 1914 sa pamamagitan ng pagtukoy sa isang hula ni Jesus, na kinikilala ng karamihan sa mga nangungunang Hudyo ngayon bilang isang kilalang guro at propeta. Tinanong siya ng kanyang mga alagad tungkol sa wakas ng kasalukuyang panahon. Bahagi ng sagot ni Jesus ay, "Ang Jerusalem ay tatapakan ng mga Hentil hanggang sa magwakas ang panahon ng mga Hentil." (Lucas 21:24). Noong panahon ng hula na ito, ang bansang Hudyo, na simbolikong tinutukoy bilang "Jerusalem," ay "ginagapang" ng mga Hentil, at magpapatuloy ito hanggang sa matupad ang "panahon ng mga Hentil."

Kasabay ng paghihimagsik laban sa huling hari ng Israel noong 606 B.C., ipinaliwanag ni Propeta Daniel, sa pagbibigay-kahulugan sa isang propetikong panaginip na ibinigay ng Panginoon sa hari ng Babilonia, ang magkakasunod-sunod na apat na kapangyarihan sa mundo, na nagsimula sa Babilonia.

Ang ikalawa rito ay ang Medo-Persya; ang ikatlo, ang Gresya; at ang ikaapat, ang Roma. Ang paghahati ng Imperyong Romano sa iba't ibang

estado ng Europa na umiiral bago ang 1914 ay ipinakita ng mga daliri ng imahe. Daniel 2:31-45

Sa Hari Nebuchednezar, sinabi ni Daniel, "Ang Diyos ng langit ay nagbigay sa iyo ng kaharian, kapangyarihan, at lakas, at kaluwalhatian."

(bersiklo 37). Hindi nito ibig sabihin na umupo si Nebuchednezar sa trono ng Panginoon, gaya ng nangyari sa mga hari ng Israel. Ibig sabihin lamang nito, simula noon sa Babilonia, ang pamumuno ng mga Hentil sa lupa ay hindi pakikialaman ng Diyos, at ang dominyong Hentil ay lalawak pa nga hanggang sa sariling bayan ng Diyos, ang mga Israelita.

Gayunpaman, hindi ito magpapatuloy magpakailanman. Ipinahiwatig ng propesiya ni Daniel na magwawakas lamang ito sa pagtatapos ng mga araw ng nahating Imperyong Romano - "ang mga araw ng mga hari" na inilalarawan ng mga daliri ng paa ng larawan. (bersikulo 44). Pagkatapos ay magtatatag ang Diyos ng langit ng isang kaharian, o pamahalaan, na "mananatili magpakailanman." Ito ay tumutukoy sa matagal nang ipinangakong kaharian ng Mesiyas.

Ang panahong inilarawan ni Jesus bilang "panahon ng mga Hentil" ay kasabay ng "pito beses" ng pagkawala ng pambansang kasarinlan ng Israel. Ibig sabihin nito, ang panahon ng mga Hentil ay naabot din ang hulaan nitong wakas noong 1914. Ang mga hula tungkol sa panahon sa Bibliya ay itinuturo

ang maliit na simula ng mga pangyayaring tinutukoy nila, sa halip na ang kanilang kaganapan. Ang Unang Digmaang Pandaigdig, na nagsimula noong 1914, ang nagmarka ng simula ng ganap na pagbagsak ng mga nahating labi ng lumang Imperyong Romano. Naging daan din ito sa pambansang kasarinlan ng Israel.

Ang bansa ng Israel ngayon ay isang malayang bansa. Hindi na ang mga Israelita ay walang sariling pamahalaan. Ang Israel ay isang bansa sa gitna ng mga bansa sa mundo, hindi na isang nasasakupan ng Roma o ng anumang ibang kapangyarihang Hentil. May populasyon ito na mahigit anim na milyong Hudyo at ipinagmamalaki ang ikatlong pinakamataas na pamantayan ng pamumuhay sa Asya. Kabilang ito sa mga nangungunang bansa sa mundo sa maraming larangan. Ang bansang Israel ay hindi rin ligtas sa mga kahirapan, dahil nakipaglaban ito sa ilang digmaan pagkatapos ng 1948 upang mapanatili ang kalayaan nito. Sa kabila nito, nanatiling malaya ang Israel, at lalo pang lumakas, hanggang sa ngayon ay itinuturing na isa sa mga pinakamakapangyarihang bansa sa mundo. Nagsimula ang mga pangyayaring nagdala rito sa pagtatapos ng "pitong beses" na ipinahayag ni Moises.

Mga Pangyayaring Nangyari sa Pagitan

Marami sa mga mahahalagang karanasan ng mga Israelita bilang isang bayan sa panahon ng kanilang

pag-angat tungo sa kalayaan sa gitna ng mga bansa ay hinulaan din sa Bibliya. Isa sa mga propetikong pahayag na naglalarawan nito ay ang Diyos ay "ibabalik" ang kanilang "pagkabihag."

Lumilitaw ang pahayag na ito sa Joel 3:1,2, kung saan sinasabi ng Panginoon, "Sa mga araw na iyon, at sa panahong iyon, kapag ibinalik ko na ang pagkabihag ng Juda at Jerusalem, titipunin ko rin ang lahat ng mga bansa, at ibababa ko sila sa lambak ng Jehoshaphat, at didinggin ko sila doon para sa aking bayan at para sa aking mana na Israel, na kanilang ikalat sa mga bansa, at hinati ang aking lupain."

Mahalagang tandaan na ang salitang "pagkabihag" sa talata ng Kasulatan na ito, ayon sa Strong's Concordance, ay nangangahulugang "isang dating kalagayan ng kasaganaan."

Sa mga talata 9-14 ng kabanatang ito, hinulaan ang isang makaraang pagtitipon ng mga bansang Hentil, at ang "lubak ni Jehoshaphat" ay inilalarawan bilang "lubak ng pasiya." Sa pagtitipong ito ng mga bansa, may paghahanda para sa digmaan kung saan, sa simbolikong pagsasalita, sinasabing pinapalo ng mga bansa ang kanilang "mga araro na maging mga espada," at ang kanilang "mga karit na maging mga sibat." Nakita natin itong nagaganap sa kapanahunan na nagsimula noong 1914, at itinaturo ng propesiya na sa panahong ito "ibabalik" ng Kataas-taasan ang "pagkabihag," o ang dating kasaganaan, ng kaniyang bayan. Sa katunayan, ang

tagumpay ng Israel at ang kanilang relatibong kasaganaan sa panahong ito ang naging dahilan upang maraming bansa ang magtipon laban sa kanila.

Kasing-kapansin-pansin din ang propesiya na nagbanggit na magkakaroon ang Panginoon ng "pagtatalo sa mga bansa" kaugnay ng kaniyang bayan at ng kanilang lupain. (Jeremias 25:31). Binabanggit sa talata 2 ng Joel 3 ang paghahati—o pagbubuwag—ng lupain. Nangyari rin ito, sapagkat alam natin na hindi tinupad ng mga bansang Hentil ang mga pangakong nakapaloob sa Deklarasyong Balfour at nilutas ang mga pagtatalo sa pamamagitan ng paglilimita sa Israel sa mas mababa pa sa kalahati ng lupain na ipinangako ng Diyos. Bagaman nabawi na ng Israel ang ilan sa lupain na ito, bahagi pa rin lamang ng ipinagkaloob ng Diyos sa kanila ang kanilang kontrolado. Genesis 13:14,15

"Takot" at Hindi "Kapayapaan"

Ipinapakita rin ng ibang mga propesiya na ang panahon ng muling pangangalap ng Israel ay magiging puno ng maraming kahirapan. Sinulat ni Jeremias: "Narito, darating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na ibabalik ko ang bihag ng aking bayan na Israel at Juda, . . . at papapanibalik ko sila sa lupain na ibinigay ko sa kanilang mga ama, at pag-aariin ko sila nito. . . .

Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon: Narinig namin ang tinig ng pangininginig, ng takot, at hindi ng kapayapaan. . . . Naku! Sapagkat dakila ang araw na iyon, na wala nang kapante: ito nga ang panahon ng kapighatian ni Jacob; ngunit siya ay maliligtas mula rito." Jeremias 30:3-7

Malinaw ang kahulugan ng hula na ito. Binibigyang-diin nito na kahit nang dumating na ang panahon para maibalik sa kanilang lupain ang makasaysayang bansang ito, mararanasan pa rin nila ang takot at pangininginig - na hindi agad ito magiging panahon ng kapayapaan at kaligayahan para sa kanila.

Una sa lahat,

nagkaroon ng malaking kagalakan ang mga Hudyo sa Balfour Declaration at ang kasunod nitong pagpapatupad sa pamamagitan ng mandato mula sa Liga ng mga Bansa. Ang mandatong ito ay naglalayong tiyakin sa mga Israelita ang isang tahanan sa kanilang Pangakong Lupain. Sa isang tiyak na paraan, nagsimula na ang kanilang pagbabalik mula sa kanilang matagal na pagkabihag.

Gayunpaman, hindi naglaon ay matindi ang pag-uusig sa mga Hudyo sa Alemanya, Austria, at Poland ng rehimen ni Hitler. Lalong tumindi ito at nagpatuloy sa buong panahon ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, kung saan naganap ang isang halos hindi maisip na holokausto, kung saan 6 na milyong

Hudyo ang napatay, at napakarami pang iba ang nawalay sa kanilang mga tahanan.

Samantala, dahil sa pagtutol ng mga Arabo, isinara ang pinto patungo sa kanilang lupain ng pangako para sa karagdagang imigrasyon—isinara sa panahong higit nilang kailangan ang isang tinubuang-bayan kaysa dati. Tunay ngang ito ay "isang tinig ng pangingin, ng takot," ang kanilang narinig, at hindi ng kapayapaan.

Ang isa pang propesiya na sumasaksi sa pangkalahatan sa parehong hindi pangkaraniwang kumbinasyon ng mga pangyayari ay nagsasaad: "darating ang mga araw, pahayag ng Panginoon, na hindi na sasabihin, 'Bilang tiyak na nabubuhay ang Panginoon, na nagpalabas sa mga Israelita mula sa Ehipto,' kundi sasabihin, 'Bilang tiyak na nabubuhay ang Panginoon, na nagpalabas sa mga Israelita mula sa lupain sa hilaga at mula sa lahat ng mga bansang pinagtabuyan niya sa kanila.

Sapagkat ibabalik ko sila sa lupain na ibinigay ko sa kanilang mga ninuno. Ngunit ngayon, magpapadala ako ng maraming mangingisda, pahayag ng Panginoon, at huhuliin nila sila. Pagkatapos noon, magpapadala ako ng maraming mangangaso, at huhanting nila sila." Jeremias 16:14-16

Ipinapahiwatig ng propesiyang ito na nang dumating ang panahon para bumalik ang mga

Israelita sa kanilang lupain, gagawin ang mga pagsisikap upang hikayatin silang bumalik.

Sinabi ng Panginoon na magpapadala siya ng mga "mananagasa" upang "mahuli sila." Maaaring natupad ito sa pamamagitan ng organisasyong Sionista, na itinatag noong 1896 ng yumaong si Theodor Herzl. Gumagamit ang mga mangingisda ng pain upang akitin ang isda, at sa paglipas ng maraming taon ay ipinakita ng organisasyong Sionista kung bakit dapat pumunta ang mga Hudyo sa kanilang lupain, at ang mga pakinabang na makukuha nila kung gagawin nila ito.

Gayunpaman, hindi maraming Israelita ang nahikayat na pumunta sa Lupang Pangako sa paraang ito, bagaman ngayon si Herzl ay lubos na iginagalang sa makabagong Israel. Isa sa mga nakakaantig na tanawin doon ay ang hardin ng alaala na parangalan si Herzl. Ang batong daan patungo sa kanyang libingan ay sumasagisag sa hakbang-hakbang na pag-unlad ng estadong Hudyo. Hindi naging walang kabuluhan ang gawain ni Herzl.

Sinasabi sa propesiya na magpapadala rin ang Panginoon ng "mga mangangaso, at hahabulin nila sila." Dito ay iminungkahi ang mas mabibigat na pamamaraan. Kabilang dito nang walang dudang ang matinding pag-uusig ni Hitler noong Holocaust. Lumakas ang ganitong uri ng pag-uusig hanggang halos lahat ng mga Hudyo sa Europa na hindi napatay ay naging sabik sa kanilang sariling bansa at

nagnanais na pumunta roon nang mabigyan sila ng pagkakataon.

Isa pang propesiya na lubos na kaugnay sa linyang ito ay nagsasaad: "Bilang ako'y nabubuhay, sabi ng Panginoong Dios, tiyak na sa makapangyarihang kamay, at sa nakalawit na bisig, at sa ibinuhos na poot, mamumuno ako sa inyo: At ilalabas ko kayo mula sa mga bayan, at titipunin ko kayo mula sa mga lupain na inyong pinakalat, sa makapangyarihang kamay, at sa nakalawit na bisig, at sa ibinuhos na poot. At dadalhin ko kayo sa ilang ng bayan." Ezekiel 20:33-35

Maraming "galit" ang nahayag sa mga nagdaang taon mula pa noong 1914 kaugnay ng mga pagsisikap ng mga Israelita na lumipat mula sa iba't ibang bansa kung saan sila nanirahan, at gumawa ng bagong tahanan para sa kanilang sarili sa lupain ng pangako. Tulad ng hinulaan, pati ang mga nasa kaniya ay nasa "gubat ng mga tao," sa diwa na ibinabahagi nila sa lahat ng tao sa lupa ang paghihirap at kawalang-katiyakan ng magulong panahong ito sa kasaysayan ng tao. Hindi pa nila natatagpuan ang kapayapaan at seguridad.

Binalik Mula sa Tolda

Sa kabanata 38 ng hula ni Ezekiel ay may balangkas ng mga kalagayang mamamayani sa Israel na nasa hinaharap pa.

Inilalarawan ang mga tao bilang mapayapa at naninirahan nang ligtas, o buong kumpiyansa, matapos silang "ibalik mula sa tabak." (bersikulo 8). Sa kasalukuyan, ang Israel, bilang isang bansa sa gitna ng iba pang mga bansa sa mundo, ay nakamit ang malaking bahagi ng kanyang kasalukuyang katayuan sa pamamagitan ng digmaan at alitan militar, at umaasa pa rin sa kanyang lakas militar para sa seguridad sa mundong ito na banta ng digmaan.

Ipinahahayag ng propesiya ni Ezekiel na sa isang punto ng panahon pagkatapos ng kanilang pagbabalik sa lupain, isang agresibong hukbo mula sa "hilaga," sa pamumuno ng isang simbolikong tauhan na nagngangalang "Gog," mula sa lupain ng Magog, ay sasalakay laban sa mga Israelita, na nagbabanta sa kanilang pagkawasak. Ipinahahayag ng propesiya na kapag ito ay nangyari, ang Diyos ay hihimasok para sa kaniyang bayan at ililigtas sila mula sa kanilang mga kaaway.

Ang kaligtasang ito ay magiging napakalinaw at hayagang mula sa Panginoon kaya't magreresulta ito sa pagkakilala sa kaniyang pangalan "sa paningin ng maraming bansa." Ezekiel 38:2,14-23

Sa pamamagitan ng pagpapakitang ito ng proteksyon ng Diyos sa kanila, mauunawaan ng mga Israelita na ang kanilang pagbabalik sa lupain na ipinangako sa kanila ay natupad sa pamamagitan ng mga probidensya ng Diyos.

Inihula ng Panginoon, "Kaya't ipakikilala ko ang aking banal na pangalan sa gitna ng aking bayan na Israel." (Ezekiel 39:7). Mula rito, hahanapin ng mga Israelita ang kanilang Diyos para sa gabay sa kanilang mga gawain, at malalaman ng buong mundo na iniligtas ng Diyos ang kaniyang bayan at na ang Mesiyas ang naghahari sa kanila.

Ang Bagong Hari

Nang ang huling hari ng Israel, si Zedekias, ay mapatalsik, sinabi ng Panginoon: "Alisin mo ang diadema, at hubarin mo ang korona: hindi na ito magiging gaya ng dati: Ang mababa ay itataas at ang mataas ay ibababa. Ibabagsak ko, ibabagsak ko, ibabagsak ko ito: Ang korona ay hindi ibabalik hanggang sa dumating ang karapat-dapat dito; sa kaniya ko ito ibibigay" (Ezekiel 21:25-27). Ang "karapat-dapat dito" ay ang Mesiyas ng Israel, ang susunod na uupo sa trono ni David, kasunod ng paghihimagsik kay Zedekias.

Inihula ni Isaias ang kapanganakan ng Mesiyas at ang kaniyang pagtaas sa paghahari sa Israel at sa buong mundo.

"Sapagkat isang bata ang ipinanganak sa atin, isang anak ang ibinigay sa atin. Ang pamamahala ay mananatili sa kanyang balikat. At siya ay tatawaging: Kamangha-manghang Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang-hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan. Ang kanyang pamamahala

at ang kanyang kapayapaan ay hindi kailanman magwawakas. Mamumuno siya nang may katapatan at katarungan mula sa trono ng kanyang ninuno na si David magpakailanman. Ang masidhing pangako ng Panginoon ng Hukbong Langit ang magpapatupad nito!". Isaias 9:6,7

Habang nagpapatuloy sa paghula tungkol sa Mesias, isinulat ni Isaias: "Maghahari ang isang hari sa katuwiran, at ang mga prinsipe ay mamamahala sa paghatol. Nang magkapanahunan, maninirahan ang paghatol sa ilang, at ang katuwiran ay mananatili sa matabang parang. At ang bunga ng katuwiran ay kapayapaan, at ang epekto ng katuwiran ay katahimikan at katiyakan magpakailanman. At ang aking bayan ay maninirahan sa isang mapayapang tirahan, at sa mga katiwasay na tuknangan, at sa mga tahimik na pahingahan." Isaias 32:1,16-18

Ang buong Israel

Ang ating pagkaunawa sa darating na pagpapala na tatamasa ng Israel at ng buong mundo ay kulang na kulang kumpara sa maluwalhating katotohanang inilahad sa Kasulatan kung ang mga pagpapalaing iyon ay ililimitahan lamang sa mga nabubuhay sa panahon ng pagtatatag ng pamumuno ng Mesiyas, o sa mga ipapanganak mula noon pataas. Ang mga pangako ng Diyos ay ginawa para sa buong Israel, para sa bawat henerasyon ng mga Israelita.

Kasama sa mga pangakong iyon si Theodor Herzl, pati na rin ang libu-libong kanyang mga kapwa Sionista na nag-asa at nagsikap para sa muling pagbabalik ng Israel sa kanilang lupain, kahit na sila ay natutulog na sa kamatayan.

Sa buong daan-daang nakakapagod na taon ng Diaspora, may mga masigasig at taong may takot sa Diyos na mga Hudyo na nananabik at nanalangin para sa kalayaan ng Israel mula sa pagiging sakop ng mga bansang Hentil. Ang Pader ng Paghihinagpis sa Jerusalem ay isang malinaw na paalala ng matinding pagkadismaya na tiniis ng mga nalulungkot na Israelita sa kanilang mga pagkabigo habang naghihintay sila ng anumang patunay na mahal pa rin sila ng kanilang Diyos at sa takdang panahon ay ililigtas Niya sila. Gayunpaman, ang mga ito rin, ay ngayon natutulog na lahat sa kamatayan.

Ang kapalaran ng Israel, kahit bago pa man ang Diaspora, ay hindi laging masaya. May mga panahon na ang bansa ay nagtamasa ng kaunting kasaganaan at kapayapaan, ngunit may mga pagkakataon din na pinahirapan siya ng digmaan at naperpisyuhan. Gayunpaman, ang mga pangako ng Diyos ng mga pagpapalang Mesianiko ay para rin sa kanila, ngunit namatay sila nang walang anumang ebidensya ng katuparan nito.

Sinabi ni Moises sa henerasyon ng mga Israelita noong kanyang panahon, "Ang Panginoon ninyong Diyos ay magtatalaga para sa inyo ng isang Propeta

na gaya ko mula sa gitna ng inyong mga kapatid na Israelita. Dapat kayong makinig sa kanya." (Deuteronomio 18:15). Ito ay isa pang pangako ng darating na Mesiyas.

Gayunpaman, ang lahat ng pinangakuan nito ay patay na. Ngunit, ang pangakong ito at ang iba pang mga pangakong Mesiyasiko ay tutuparin sa kanila, at sa bawat henerasyon ng mga Israelita, sapagkat sila ay muling bubuhayin.

Maraming mga pangako na sumisiguro rito sa atin. Sa isang panalangin sa Diyos ng Israel, sinabi ni Moises, ayon sa naitala ng manunulat ng Awit, "Babalik Mo ang tao sa alabok, at sasabihin Mo, 'Bumalik kayo sa alabok, kayong mga mortal!'"

. (Awit 90:3). Sinabi ng Panginoon kay Propeta Daniel na ang mga "nagpapahinga sa alabok ng lupa ay magigising." (Daniel 12:2). Ang muling pagbuhay para sa lahat ng mga Israelita ay ipinangako sa Ezekiel 16:55. Isang pangako na ang mga bata ay gigising mula sa kamatayan ay nakatala sa Jeremias 31:15-17.

Tungkol sa panahon ng kaharian ng Mesiyas, isinulat ng Propeta Isaias: "Kaya't ganito ang sinasabi ng Panginoon, na tumubos kay Abraham, sa mga lahi ni Jacob: Hindi na mahihiya si Jacob; hindi na mapuputla ang kanilang mga mukha. Kapag nakita nila sa kanilang piling ang kanilang mga anak, ang gawa ng aking mga kamay, ipinangangalaga nila ang

aking pangalan; kikilalanin nila ang kabanalan ng Banal ng Israel, at manghangangha sila sa Diyos ng Israel.

Ang mga paligoy-ligoy sa espiritu ay magkakaroon ng pag-unawa; ang mga nagrereklamo ay tatanggap ng pagtuturo." Isaias 29:22-24

Tulad ng lahat ng miyembro ng nahulog at namamatay na lahi, pumutla ang mukha ni Jacob dahil sa sakit at katandaan, at sa wakas ay siya'y namatay. Ayon sa propesiya ni Isaias, gayunpaman, siya ay ibabalik sa buhay, at makikita niya ang kanyang "mga anak" sa bawat henerasyon nila, hanggang sa kasalukuyang panahon. Hindi na maputla ang kanyang mukha, sapagkat iyon ang ipinangakong panahon ng kalusugan at buhay na walang hanggan, pati na rin ng kapayapaan at seguridad para kay Jacob at sa lahat ng mga Israelita, at para sa buong sangkatauhan.

Mga Hinaharap na Prinsipe ng Israel

Sa isang hula tungkol sa Mesiyas na nabanggit na, hinulaan ni Isaias, "Maghahari ang isang hari sa katuwiran, at ang mga prinsipe ay mamamahala sa paghatol."

(Isaias 32:1). Hinulaan ng salmista na ang mga "mga ama" ng Israel ay magiging "mga prinsipe sa buong lupa." (Awit 45:16). Hinulaan ng Panginoon,

"Ibabalik ko ang iyong mga hukom na gaya ng dati, at ang iyong mga tagapayo na gaya ng sa pasimula: pagkatapos ay tatawagin kang Lungsod ng katuwiran, tapat na lungsod." Isaias 1:26

Sa huling hula na ito, pinaalalahanan ang mga Israelita ng iba't ibang paraan ng paghahari ng Diyos sa kanila. Una, sa pamumuno ni Moises, nariyan ang kanyang mga katulong, ang mga "tagapayo." Pagkatapos ay nagkaroon ng panahong 450 taon na pinamunuan sila ng mga hukom. Sumunod dito ang panahon ng mga hari. Itinatag ni David ang kaniyang pamahalaan sa Jerusalem, na itinuturing na kanilang kabiserang lungsod. Sa pamahalaang Mesiya, magkakaroon ng katumbas ng mga tagapayo at hukom, na magrerepresenta sa hari—ang Mesiya. Sama-sama, sila ang magiging "lungsod ng katuwiran, ang tapat na lungsod" ng Israel.

Ang magsisilbing "mga prinsipal" ng Israel, na kumakatawan sa Mesiya, ay ang mga matatapat na sinauna mula sa bawat henerasyon na napatunayang karapat-dapat sa mataas na tiwalang ito na ibibigay sa kanila. Nangunguna sa mga ito, siyempre, ang kanilang mga dating matuwid na pinuno at propeta—ang kanilang "mga ninuno." Lubos na kuwalipikado ang mga ito upang kumatawan sa Mesiya! Nariyan si Moises, ang dakilang tagapagbigay ng batas, na inialay ang kanyang buhay sa paglilingkod para sa kanyang bayan.

Nariyan din si Daniel na, bilang isang bihag na Hebreo sa Babilonia, ay nagsilbing punong ministro.

Sa isang huling mensahe kay Daniel, sinabi ng Panginoon, "Tungkol sa iyo, umalis ka hanggang sa katapusan. Magpapahinga ka, at sa katapusan ng mga araw, babangon ka muli upang tanggapin ang mana na inilalaan para sa iyo." (Daniel 12:13).

Ang tinutukoy na "katapusan ng mga araw" dito ay ang wakas ng mahabang panahon ng pag-uusig sa bayan ng Diyos. Ang pangako ay muling mabubuhay si Daniel at pagkatapos ay tatayo sa kaniyang bahagi, na walang duda bilang isa sa mga prinsipeng ng Israel sa pamahalaang Mesianiko.

Ang propeta ng Awit ay nagwika: "Ang Diyos ang naghahari sa mga bansang pagano [mga bansa]: ang Diyos ay nakaupo sa trono ng kaniyang kabanalan. Ang mga prinsipeng ng bayan ay nagsasama-sama, maging ang bayan ng Diyos ni Abraham: sapagkat ang mga kalasag ng daigdig ay pag-aari ng Diyos: siya ay lubos na pinupuri." (Awit 47:8, 9).

Basa pa natin tungkol sa "mga kalasag" o proteksyon ng mga tao sa Mesianikong kaharian, "Hindi sila magdudulot ng pinsala o wawasakin sa buong banal kong bundok [kaharian]: sapagkat ang lupa ay mapupuno ng kaalaman tungkol sa Panginoon, gaya ng pagbaha ng tubig sa dagat." Isaias 11:9

"Sa araw na iyon," ipinagpapatuloy ni Isaias, "ang tagapagmana ng trono ni David ay magiging bandila ng kaligtasan para sa buong mundo.

Magkakatipon sa kaniya ang mga bansa, at magiging kagalang-galang ang kaniyang pahingahan. Sa araw na iyon, iaabot muli ng Panginoon ang kaniyang kamay upang ibalik ang labi ng kaniyang bayan—yaong mga naiwan sa Asirya, at mula sa Ehipto, at mula sa Patros, at mula sa Kus, at mula sa Elam, at mula sa Sinear, at mula sa Hamat, at mula sa mga pulo ng dagat.

Itataas niya ang isang bandila sa gitna ng mga bansa at titipunin ang mga bihag ng Israel. Titipunin niya ang nangalat na bayan ng Juda mula sa mga hangganan ng lupa." Isaias 11:10-12

Ang bilang ng mga Israelita na ngayon ay nagtitipon sa lupain na ipinangako sa kanila ng Diyos ay maliit na bahagi lamang ng kabuuang bilang na sa huli ay ibabalik ng Panginoon. Tunay nga, inihahayag ng mga Kasulatan na ang pamumuno ng Mesiyas ay magtatagal ng isang libong taon.

Sa panahong iyon, gaya ng ating nakita, pati yaong mga bihag ng kamatayan ay ibabalik sa buhay, mga Israelita man o mga Hentil. Tunay ngang ang hinaharap ng Israel at ng buong mundo ay isang maluwalhating hinaharap—na kasing-liwanag ng mga pangako ng Diyos!

Kumpirmasyon sa Bagong Tipan

Para sa mga tagasunod ni Jesus, ang Bagong Tipan ay isang paliwanag at kumpirmasyon ng Lumang Tipan, na ang unang limang aklat nito ay ang Torah ng mga Hudyo. Ipinapakita ng Bagong Tipan si Jesus bilang ang ipinangakong Mesiya, ang siyang uupo sa trono ni David. (Lucas 1:31-33). Bagaman namatay si Jesus bilang Manunubos ng mundo, siya ay muling nabuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, kaya't pinagtitibay nito ang ating pananampalataya sa lahat ng mga pangako ng Diyos na buhayin ang mga patay. Mga Gawa 17:31

Pangunahing kaalaman ng bawat Hudyo ang pangakong ginawa ng Diyos kay Abraham na sa pamamagitan ng kanyang binhi ay pagpapalain ang "lahat ng angkan sa lupa." (Genesis 12:3; 22:15-18).

Ipinapakita ng Bagong Tipan si Jesus bilang ang ipinangakong "binhi" ng pagpapala. Sinulat ni Pablo: "Kay Abraham at sa kaniyang binhi ipinangako ang mga pangako. Hindi sinasabi, At sa mga binhi, na gaya ng marami; kundi gaya ng isa, At sa iyong binhi, na siyang si Cristo." Galacia 3:16

Ipinapaliwanag ng Bagong Tipan na si Jesus, matapos maglaan ng pagtubos para sa mundo sa pamamagitan ng kanyang kamatayan, ay hindi lamang muling binuhay mula sa mga patay, kundi itinaas sa isang antas ng buhay na mas mataas

kaysa sa pantao, kaya ngayon, tulad ng mga anghel, at tulad ng dakilang Maylalang ng sansinukob, siya ay hindi nakikita ng mga mata ng tao. Kaya, siya ang magiging makapangyarihan, ngunit hindi nakikitang, pinuno ng mundo. Colosas 1:15; 1 Timoteo 1:17

Sa kanyang pagsusulat sa mga alagad ni Cristo, sinabi ni Pablo: "Sapagkat ang lahat sa inyo na nabinyagan kay Cristo ay nakasuot kay Cristo. Wala nang Hudyo o Griyego, wala nang alipin o malaya, wala nang lalaki o babae; sapagkat kayong lahat ay isa kay Cristo Jesus. At kung kayo ay kay Cristo, kayo nga ang mga inapo ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako." Galacia 3:27-29

Ibig sabihin nito ay ang tunay at nag-aalay-mabuting tagasunod ni Jesus ay gagantimpalaan ng pribilehiyo na makibahagi sa kanyang espirituwal na kaharian at, kasama niya, makibahagi sa gawain ng pagpapala sa lahat ng mga pamilya sa lupa, gaya ng ipinangako kay Abraham. Sa Hebreo 3:1-6, Ipinaliwanag ni Apostol Pablo na kung paanong si Moises ay tapat sa kaniyang "sambahayan," gayon din ay mayroon pang ibang "sambahayan" na pinamumunuan nang tapat ni Jesus, at ang mga nasa sambahayan ni Jesus ay mga kasamang tumatanggap ng isang "langitnong pagtawag," na ang ibig sabihin ay bahagi sila ng hindi nakikitang namamahalang sambahayan ng Diyos.

Sa kabanata 11 ng Hebreo, higit pang binigyang-diin ni Apostol Pablo ang parehong grupo. Binanggit

niya ang marami sa mga sinaunang tapat at inilatag ang ilan sa mga paghihirap na kanilang tiniis upang maging karapat-dapat sa isang "mas mabuting muling pagkabuhay." (bersikulo 35). Idinagdag niya rito na "sila, na hindi kasama tayo [ng espirituwal na sambahayan], ay hindi dapat gawing ganap." (bersikulo 40). Kaya, habang unang pinatunayan ng mga sinaunang tapat na lingkod ng Diyos ang kanilang debosyon at karapat-dapat na maglingkod sa Mesianikong kaharian, kailangan nilang maghintay, sa pagtulog ng kamatayan, para sa pagkakumpleto ng espirituwal na "binhi" ni Abraham bago sila itataas sa kaganapan ng buhay upang simulan ang kanilang gawain bilang "mga prinsipal sa buong lupa."

Ang lupaing "binhi" ay binubuo nang higit-kundi ng mga likas na inapo ni Abraham, samantalang ang espirituwal na binhi ay bubuuin ng mga Hudyo at Hentil. Sa katunayan, ang pagkakataong ito ay unang eksklusibong ipinagkaloob sa bayan ng Israel, at matapos nilang tanggihan si Jesus ay ipinagkalapad ito sa iba.

Ang pangunahing kwalipikasyong kinakailangan para sa mga maglilingkod sa anumang katungkulan sa Mesianikong kaharian ay ang debosyon ng puso sa Panginoon, isang katapatan sa mga banal na prinsipyo ng katuwiran, na kung saan ay handa silang mamatay kung sila'y tatawagin upang gawin ito. Ito ay isang katangian ng lahat ng mga Matatapat ng

Sinaunang Panahon. Totoo ito kay Jesus, at totoo rin ito sa lahat ng kaniyang mga tapat na tagasunod.

Pagtatatag ng Kaharian

Maiintindihan natin nang malinaw ang mga aral ng Bibliya sa pamamagitan lamang ng pagsasaalang-alang at paniniwala sa maraming pangako nito tungkol sa muling pagkabuhay ng mga patay. Kung ang ating pananampalataya ay makakapit sa mga pangakong ito at maniniwala rito, magkakaroon ang Bibliya ng mensahe ng katiyakan at kaaliwan para sa atin. Lalo itong totoo kaugnay ng mga hula nito hinggil sa pagtatatag at gawain ng Mesiyanikong kaharian.

Upang maging katotohanan ang kaharian, kinakailangan muna na muling mabuhay si Jesus mula sa mga patay, sapagkat siya ang magiging sukdulang pinuno sa kahariang iyon. Pagkatapos, gaya ng inilalantad ng Bagong Tipan, ang mga makikibahagi sa kanya sa espirituwal na yugto ng kaharian ay dapat ding muling mabuhay mula sa mga patay. Sa bawat salinlahi mula sa kapanahunan ni Jesus hanggang ngayon, may ilang nagpamalas ng kanilang karapat-dapat para sa ganoong mataas na karangalan.

Tungkol sa grupong ito, mababasa natin: "Mapalad at banal ang may bahagi sa unang pagkabuhay na mag-uli: . . . magiging mga saserdote sila ng Diyos at ng Cristo at maghahari kasama niya ng isang libong taon." Pahayag 20:6

Pagkatapos, gaya ng ating nabanggit na, ang mga Matatapat noong Unang Panahon, na magiging mga taong kinatawan ng banal na Cristo, ay kailangang bumangon din mula sa mga patay. Nagpatotoo si Jesus tungkol sa kanila:

"Sinasabi ko sa inyo, na marami ang parirating mula sa silangan at kanluran, at makikipag-upuan kay Abraham, at kay Isaac, at kay Jacob, sa kaharian ng langit." (Mateo 8:11). Ang salaysay ni Lucas tungkol dito ay nagdaragdag, "ang lahat ng mga propeta," at ipinaliwanag na ang mga tao ay parirating mula sa hilaga, timog, silangan, at kanluran, at makikipag-upuan sa harap nila bilang kanilang mga tagapagturo "sa kaharian ng Diyos." Lucas 13:28,29

Paglalakad ng Kaharian

Ganito ang magiging kaayusan ng kaharian ng Mesiyas, na siya ang magiging tagapag-ugnay na hinirang ng Diyos—ang hari. Ang henerasyon ng mga Israelita na muling pinisan sa kanilang lupain na nabubuhay nang maganap ang dakilang himala ng pakikialam ng Diyos para sa kanilang proteksyon ang magiging una na makakatanggap ng pagkakataon ng pagpapala sa ilalim ng mapagpalang pamamahala ng mga kaayusang ito ng kaharian ng Mesiyas. Ang mga magpapakita ng kanilang katapatan sa bagong pamamahala ay makikipagtulungan sa pagpapalawak ng mga pagpapala nito sa pamamagitan ng kanilang halimbawa ng pagsunod.

Isang propesiya kaugnay nito ang nagsasaad: "Mangyayari nga, na gaya ng inyong naging sumpa sa gitna ng mga pagano, Oh sangbahayan ni Juda, at sangbahayan ng

Israel; gayon din ililigtas ko kayo, at kayo ay magiging pagpapala: huwag kayong matakot, kundi palakasin ninyo ang inyong mga kamay. Ganito ang sabi ng Panginoong Makapangyarihan: 'Tulad ng aking ipinasiya na dalhan kayo ng kapahamakan at hindi ako nagpakita ng awa nang inisahan ako ng inyong mga ninuno,' sabi ng Panginoong Makapangyarihan, 'gayon naman ngayon ay ipinasiya kong magbigay muli ng kabutihan sa Jerusalem at Juda. Huwag kayong matakot. Narito ang mga bagay na dapat ninyong gawin: Magsabi kayo ng katotohanan sa isa't isa at maghatid ng tunay at makatarungang hatol sa inyong mga hukuman; huwag kayong magbalak ng masama laban sa isa't isa, at huwag ninyong mahilig manumpa nang hindi totoo. Kinamumuhian ko ang lahat ng ito, pahayag ng Panginoon." Zacarias 8:13-17

Ang mga banal na prinsipyo ng katuwiran na inilahad dito, na kailangang sundin at tuparin ng mga Israelita upang matanggap ang mga pagpapala ng Mesiyas, ay kailangang tuparin din ng mga tao ng lahat ng bansa, upang sila rin ay makatanggap ng mga pagpapala ng kaharian. Ang mga gagawin ito ay pagpapalain at magkakaroon din ng pribilehiyo na makipagtulungan sa dakilang proyektong ito ng

pagpapala na sa huli ay ipapaluwag upang isama ang "lahat ng pamilya sa lupa."

Sa Wakas ng Diyos

Isa pang mahalagang pangako ng kaharian ang nagsasaad: "Darating ang mga araw, pahayag ng Panginoon, na gagawa ako ng bagong tipan sa bayan ng Israel at sa bayan ng Juda. Hindi ito magiging tulad ng tipan na ginawa ko sa kanilang mga ninuno nang hinawakan ko sila ng kamay upang ilabas sila sa Ehipto, sapagkat nilabag nila ang aking tipan, bagaman ako'y naging asawa nila, pahayag ng Panginoon.

Ito ang tipan na gagawin ko sa bayan ng Israel pagkatapos ng panahong iyon," pahayag ng Panginoon. Ilalagay ko ang aking batas sa kanilang isipan at isusulat ito sa kanilang mga puso. Ako ang magiging Diyos nila, at sila ang magiging bayan ko. Hindi na nila ituturo sa kanilang kapuwa, o sasabihin sa isa't isa, 'Kilalanin ninyo ang Panginoon,' sapagkat silang lahat ay makakakilala sa akin, mula sa pinakamaliit sa kanila hanggang sa pinakadakila," pahayag ng Panginoon.

Sapagkat papatawarin ko ang kanilang kasamaan at hindi ko na aalalahanin ang kanilang mga kasalanan." Jeremias 31:31-34

Isang mahalagang elemento ng hula na ito ay ang pangakong ilalagay ng Diyos ang kanyang batas sa isipan ng kanyang bayan at isusulat ito sa kanilang mga puso. Naniniwala kami na inilalarawan nito ang kalagayan ng tao na nasa wangis ng Diyos. Ganito nga si Adan ay nilikha, at ang pangako ng Diyos ay sa pamamagitan ng mga ahensiya ng Mesiyanikong kaharian ay maibabalik ang tao sa ganitong kalagayan ng kaperpeksiyohan at pakikisama sa Diyos.

Nang orihinal siyang nilikha, binigyan ang tao ng kapangyarihan sa ibabaw ng lupa. (Genesis 1:27,28). Ang kapangyarihang ito ay ibabalik din. Tiniyak ito ni Jesus sa atin sa isa sa kaniyang mga parabula. Ipinakita niya ang mga tao ng lahat ng bansa na hinuhusgahan, ang ilan ay may ugaliing parang kambing, habang ang iba naman ay parang tupa. Sa mga tupa na ito, sasabihin, "Halina, kayo na pinagpala ng aking Ama, manahin ninyo ang kaharian na inihanda para sa inyo mula pa sa saligan ng mundo." Mateo 25:34

Ipinapakita ng pag-aaral sa parabulang ito na ang kinakailangang katangian upang maipamana ang orihinal na kapangyarihan na ibinigay sa tao ay ang di-makasariling malasakit sa kapwa.

Ang makasarili ay naging isang nakamamatay na salot sa sangkatauhan sa buong mga siglo ng karanasan ng nahulog na tao. Sa ilalim ng mga kaayusan ng Mesiyanikong kaharian, papalitan ng

pag-ibig ang makasarili. Doon ay kikilalanin at tatanggapin ang buong kahulugan ng Batas na ibinigay ng Diyos sa sinaunang Israel sa pamamagitan ni Moises bilang tuntunin ng buhay para sa buong sangkatauhan. Ibinigay ni Moises ang tunay na kahulugan ng batas na iyon, na nagsasabing,

"libigin mo ang Jehova na iyong Dios ng buong puso mo, at ng buong kaluluwa mo, at ng buong lakas mo," at, "libigin mo ang iyong kapuwa na parang iyong sarili." Deuteronomio 6:5; Levitikos 19:18

Sa ganoong pamantayan ng katuwiran bilang gabay na prinsipyo sa buhay ng lahat ng tao, na tinubos mula sa orihinal na kasalanan at naibalik sa kasakdalan ng buhay, kay ganda ng magiging kalagayan ng daigdig na ito!

Alinsunod sa pamantayan ng Diyos, ang mga tatangging sumunod at makipagtulungan matapos mabigyan ng sapat na panahon upang tumugon nang positibo sa mga kaayusan ng kaharian, ay hindi papayagang mabuhay, sapagkat ang kamatayan ang mananatiling parusa para sa kusang-loob na kasalanan. Nangangahulugan ito na walang makakapinsala sa kaligayahan ng muling-naibanglahi. Gawa 3:22,23

Bagaman ang marami sa mga kahanga-hangang pangako ng Mesyanikong kaharian ay ibinigay, sa unang pagkakataon, sa mga Israelita, tiniyak sa atin

ng Bibliya na matutupad din ang mga ito sa mga tao ng lahat ng bansa, sapagkat ginamit ng Diyos ang Israel bilang isang prototipo ng mundo. Ang mga Israelita na muling titipon sa kanilang lupain ng pangako ang magkakaroon ng unang pagkakataon na tamasahin ang mga pagpapala, ngunit kasama ang buong sangkatauhan sa awa at pag-ibig ng ating Diyos.

Pagtutumbas ng Lahat ng Bagay

Ang lahat ng mga propeta ng Diyos ay malinaw sa kanilang mga hula tungkol sa mga pagpapalang darating sa mga Hudyo at mga Hentil sa pamamagitan ng kaharian ng Mesiyas. Sa Bagong Tipan, inilalarawan ni Apostol Pedro ang panahon kung kailan matutupad ang mga propesiyang ito bilang "panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng bagay," na, dagdag pa niya, "ipinahayag ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng kaniyang banal na propeta mula pa noong nilikha ang mundo." Gawawa 3:20,21

Nang buodin ni Pedro ang kahulugan ng pinag-isang patotoo ng mga propeta tungkol sa mga pagpapala ng kaharian ng Mesiyas, tinutukoy niya ang mga Hudyo, kaya idinagdag niya, "Kayo ang mga anak ng mga propeta, at ng tipan na ginawa ng Diyos sa inyong mga ninuno, na sinasabi kay Abraham, 'At sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa.'" Gawa 3:25

Dito ipinaliwanag ni Pedro na ang pangako ng Diyos kay Abraham na pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa ay matutupad sa pamamagitan ng "pagbabalik" ng lahat ng bagay. Alam natin na kinumpirma ng Diyos ang kaniyang pangako sa ama nating si Abraham sa pamamagitan ng kaniyang panunumpa, at sinasabi sa atin ni Pedro na kinumpirma rin niya ito sa pamamagitan ng patotoo ng lahat ng kaniyang banal na propeta.

Ang pagbabalik ay nangangahulugang pagbawi sa dating kalagayan, at ang pinakamahalagang bagay na ibabalik sa mga tao ay ang buhay. Dahil nilabag nila ang banal na batas, nawala sa ating mga unang magulang ang pribilehiyo ng buhay na walang hanggan, at ang kanilang mga anak ay ipinanganak na may kapansanan at namamatay. Mula noon, patuloy na namamayani ang kasalanan at kamatayan sa mundo, na nagdudulot ng di-mabilang na kalungkutan at pagdurusa sa mga tao ng lahat ng bansa.

Isinulat ni Propeta David ang mahabang panahong ito ng pagdurusa ng tao, na inilalarawan ito bilang isang gabi ng pag-iyak. Bilang isang propeta ng Diyos, gayunpaman, idinagdag ni David ang mabuting balita na "dumarating ang kagalakan sa umaga." (Awit 30:5). Sa madaling salita, ang salot ng kasalanan at kamatayan ay hindi mananatili magpakailanman.

Inilarawan ni Isaias, isa pang banal na propeta ng Diyos, ang hinaharap na "panahon ng kabawi" bilang isang araw na ang mga naninirahan sa mundo ay hindi na sasabihin na sila ay maysakit. (Isaias 33:24). Nagsulat din si Isaias na sa panahong iyon ay mabubuksan ang mga bulag na mata at matatanggal ang mga baradong tenga. (Isaias 35:5). Dagdag pa rito, isinulat niya na ang mga tao ay magtatayo ng mga bahay at titirahan ang mga ito, magtatanim ng mga ubasan at kakain ng bunga nito. Isaias 65:21,22

Tunay nga, maliwanag ang hinaharap ng Israel at ng mundo. Ang lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon. (Habakuk 2:14). Hindi na magkakaroon ng digmaan, o ng takot sa digmaan. Lahat ay magiging ligtas sa ekonomiya at kultura, na sinasagisag sa propesiya ng bawat isa na maninirahan sa ilalim ng kanya-kanyang baging at puno ng igos. Mikas 4:1-4

Ang sukdulang at maluwalhating resulta ng pamumuno ng mundong pamahalaang iyon ay magiging kapayapaan sa pagitan ng Diyos at ng tao, at sa pagitan ng mga tao, na ang matutuwid na mga batas ng Maylalang ay igagalang at susundin ng buong sangkatauhan. Matalino itong ipinahayag ng Propeta David. Inilalahad namin:

"Ang katotohanan ay sumibol mula sa lupa, at ang katuwiran ay ngumingiti mula sa langit. Oo, ibinubuhos ng Panginoon ang kaniyang mga pagpapala. Ang aming lupain ay magbubunga ng

masaganang ani. Ang katuwiran ay nauna bilang tagapahayag sa kaniya, inihahanda ang daan para sa kaniyang mga hakbang." Awit 85:11-13